

har Raad til at vente, om ikke Øjeblikket er saa kostbart, at man ikke paa nogen mulig Maade har Raad til at vente. Det er det, der forekommer mig at være det sørgelige, det mest forfærdende i dette Øjeblik, at naar man staar overfor den store Kendsgerning, at Toldloven har svigtet, at den har vist sig at føre til helt andre Resultater, end man havde tænkt sig, og det uden at den har bragt en eneste Forbruger den allermindste Fordel, saa at altsaa det, der skulde undskylde den, ikke er sket, — ja, saa fæster man ikke Øjnene skarpt paa denne store Kendsgerning, men søger som det ærede Medlem fra Kellerup at dialektisere sig bort fra den. Det er en ægte national Svaghed. Man maa ofte spørge sig selv, hvad skal dog hjælpe paa denne Nation? Efter Dybbøl rejste vi Statuer for Hall — jeg tror dog ikke, man i Frankrig endnu er kommen saa vidt, at man har rejst Statuer for Leboeuf og Jules Favre. Hvad skal der ske i denne Nation, naar Kendsgerningerne ikke længere gøre Indtryk paa den? Naar man overfor en saa vældig Kendsgerning som Toldlovens Fiasko siger: Det retter sig nok med Tiden, lad os tage det med Ro og vente, det kan jo ikke komme straks, saa ere vi i Virkeligheden meget langt ude som Nation betragtet; saa er der snart ikke mere tilbage, hvoraf vi kunne haabe at lære noget.

Nu hørte vi, at det ærede Medlem fra Kellerup (N. P. Jensen) sagde — og det er aabenbart blevet et Dogme for ham —: Ja, men vi maa ikke have mere Told, og selvfølgelig maa vi sidst af alt, forstaar jeg, have Beskyttelsestold. Nu skal jeg ikke ved denne Lejlighed dvæle særdeles længe ved Frihandel og Beskyttelse, men blot pege paa et eneste Faktum, at nu er man hele Verden over gaaet bort fra Frihandelen, at man i Sommer ogsaa begynder at rokke ved den i Belgien, er i Færd med i det gamle Frihandelsland Holland at forlade den, og, som vi alle vide, ryster nu i selve England Grundlaget for Frihandelens gamle Afgudsbillede. Skulle vi saa virkelig opleve, at naar Afgudsbilledet er kasseret hele Verden over, skal Danmark laves til et Slags Museum for kasserede Doktriner, saa vi her hjemme skulle have en Slags hylende Dervischer, som dyrke denne gamle Moloch. Det forekommer mig saa simpelt at sige sig selv, at vi her hjemme ikke kunne være klogere end Alverdens øvrige Nationer og Lande, at alle de Betragtninger, der ere gjorte gældende, eller rettere sagt de yderst faa Betragtninger,

der ere gjorte gældende til Fordel for Frihandel — de ere i alt ikke længere, end at en Papegøje kan lære dem udenad —, de Betragtninger ere ogsaa kendte af Nationaløkonomer rundt om i den øvrige Verden. Efter den Tale, der føres herhjemme, skulde man tro, at Grosserer Kødets blot behøvede at skrive et Brevkort — det undrer mig, at han ikke har gjort det — til Udlandets store Politikere og Statsmænd: Herregud, kunne I ikke indse det og det og det og det, saa forlod de straks Beskyttelsen. Men nej! Disse Mennesker have tænkt Kødets Tanker mange Gange, og de ere komne bort fra dem, Kendsgerningerne have ført dem bort fra dem, thi ogsaa teoretisk set er Frihandel højst angribelig, ja, jeg vil paastaa, at det er en Teori, som kun passede en eneste Gang i Verden, og det var i England i et ganske givet historisk Øjeblik. Nu kan det i og for sig være ligegyldigt, hvad det ærede Medlem fra Kellerup (N. P. Jensen) mener om den Ting, men jeg har det Haab, at Finansministeren, der staar med Ansvaret i saa Henseende, ogsaa vil føle dette Ansvaret og vil gribe den første den bedste Lejlighed til aabent at erkende, at der her er sket en Fejl, og at man bør vende om. Den højttærede Finansminister har nogen Øvelse deri, har Omvendelses-evnens store Gave, som vi saa i Forsvars-sagen. For Finansministeren, som til Forbillede har engelske Politikere, vilde det vel saaledes være ganske naturligt at tage Robert Peel til Forbillede, slaa sig paa Munden og sige: Alt det, jeg hidtil har ment om Toldsagen, skal I ikke bryde jer om, det er forkert, nu har jeg set det rigtige. Og ligesom Robert Peel den Gang, som Situationen da var, nødvendigvis i Kraft af, hvad der tjente hans Land bedst, maatte gennemføre Frihandelen, saaledes bør den danske Robert Peel i Kraft af den nuværende Situation, og hvad der baader Danmark bedst, genindføre Beskyttelse. Maa jeg udtrykkelig sige, at der ikke er nogen personlig Brod deri, Forskellen mellem kloge og dumme Mennesker er, at de kloge Mennesker erkende deres Dumheder og gøre dem om, medens dumme Mennesker fremture i deres Dumhed. Vi skulle have nye Indtægter, vi kunne ikke undgaa det, og vi maa have dem hurtigt. Det er det, som stadig maa blive Refrænet. Og derfor maa vi have en ny Toldreform, som for mig simplest kunde forme sig som en Tilbagevenden til Spønnecks Lov af 4. Juli 1863, der er et lige saa stort Mesterværk, som den nugældende Toldlov er et Makværk.